

6. Kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den tillämpade de finansiella korrigeringsarna på utgifterna inom ramen för systemet med samlat gårdsstöd för år 2006, varvid samtliga åtgärder från den första och den andra pelaren kom att omfattas.
7. Kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den inte beaktade bestämmelserna avseende "Beräkning av påföljden" mot bakgrund av de uppgifter som de portugisiska myndigheterna hade lämnat in, av vilka det framgick att Portugal hade uppfyllt bestämmelserna i artikel 49.1 i förordning nr 796/2004 samt att det inte fanns någon risk för fonden. Detta innebär att det angripna beslutet i detta hänseende även strider mot proportionalitetsprincipen.
8. Kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den, mot bakgrund av de uppgifter som hade lämnats in av de portugisiska myndigheterna, vilka visar att bestämmelserna i artikel 53 i förordning nr 796/2004 följts fullt ut, fann att Portugal medvetet har åsidosatt bestämmelserna.
9. Kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den inte beaktade de uppgifter som hade lämnats in av de portugisiska myndigheterna och som visade att Portugal hade följt bestämmelserna i artikel 21 i förordning (EG) nr 2237/2003, för år 2004, och i artikel 13.5 i förordning nr 796/2004, för år 2005, med avseende på kontrollerna av minsta tillåtna antal nöträd per ytenhet.
10. Kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning vad gäller korrigeringsarna avseende inbetalda belopp vad gäller åtgärden "Kompletterande stödbelopp" — köttbidrag och betalningar av det samlade gårdsstödet för särskilda rättigheter.

Talan väckt den 24 januari 2011 — AECOPS mot kommissionen

(Mål T-51/11)

(2011/C 139/37)

Rättegångsspråk: portugisiska

Parter

Sökande: AECOPS — Associação de Empresas de Construção, Obras Públicas e Serviços (Lissabon, Portugal) (ombud: advokaterna J. da Cruz Vilaça och L. Pinto Monteiro)

Svarande: Europeiska kommissionen

Yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

— i enlighet med artikel 263 FEUF ogiltigförklara kommissionens beslut av den 27 oktober 2010 i ärende 88 0369 P1, genom vilket storleken på det finansiella stöd som beviljats

enligt kommissionens beslut K(88) 831 av den 29 april 1988 nedsattes till 37 056 405 portugisiska escudos, samtidigt som återbetalning krävdes med ett belopp på 294 298,41 euro, och

— förplikta Europeiska kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan åberopar sökanden två grunder.

1. Första grunden: Överskridande av skälig tid för att fatta beslut, med följande konsekvenser:

— Preskription av förfarandet: Sökanden anser att den preskriptionstid på fyra år som fastställs i artikel 3 i rådets förordning (EG, Euratom) nr 2988/95 av den 18 december 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen hade löpt ut då det angripna beslutet fattades. Även om ett eventuellt preskriptionsavbrott skulle kunna styrkas, har preskriptionstiden överskridits med mer än dubbla tiden utan att något beslut fattats i enlighet med artikel 3.1 fjärde stycket i nämnda förordning. Med hänsyn till preskriptionen av den aktuella rättigheten, ska det angripna beslutet anses vara rättsstridigt och ej verkställbart.

— Åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen: Sökanden anser att den omständigheten att kommissionen har låtit mer än tjugo år gå från det att de påstådda oegentligheterna ägde rum till den tidpunkt då det slutliga beslutet fattades innebär att rättssäkerhetsprincipen har åsidosatts. Denna grundläggande princip i Europeiska unionens rättsordning innebär att var och en har rätt att kräva att unionsinstitutionerna behandlar deras ärenden inom skälig tid.

— Kränkning av rätten till försvar: Sökanden anser att dess rätt till försvar har kränkts, eftersom ett tidsförlopp om mer än tjugo år mellan tidpunkten för de anförda oegentligheterna och den tidpunkt då det slutliga beslutet fattades har omöjliggjort för sökanden att inkomma med yttrande i vederbörlig tid, det vill säga, medan sökanden fortfarande hade tillgång till handlingar som kunde rättfärdiga de utgifter som kommissionen inte ansåg sig kunna ge anslag till.

2. Andra grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten: Sökanden anser att det angripna beslutet inte uppfyller de krav på motivering som stadgas i artikel 296 FEUF. De skäl som låg bakom nedsättningen av det finansiella stöd som Europeiska socialfonden hade beviljat sökanden framkommer inte ens summariskt i det angripna beslutet. Inte heller i den skrivelse genom vilken Institutet för förvaltning av Europeiska socialfonden underrättade sökanden om beslutet anges, på ett åtminstone förståeligt sätt, de skäl som låg bakom nedsättningen av stödet och inte heller för vilka utgifter anslag beviljades respektive inte beviljades. Enligt sökandens mening ska även bristerna i motiveringen leda till att tribunalen ogiltigförklarar det angripna beslutet.